

פרק עשרים שבת

קלט

עין משפט
נר מציה

מז א מיי פל"ג מהל'
ספדיון הלכה פ'
סג לאוין דו פושע'
מ"מ ס"ה מ סע"ק ב'

כ"ג סע"ל וברע"ב
מחוק

מז ב מיי פ"י מהל'
מהפעת ענייני הלכה
א סג פשוין קס פושע'
יחד ס"ה רמז:

[גיר' ספדיון ע"ג 12]
נאוי דפאטי פ"י סיוס
וסעלי הסיוס ובעדן
יחד גרס גזירפטי פ"י
רעש"ס

רבינו הגנאל

ותרתי פת ראשונה הבא
הוא ספורש בפסחים
בסוף פ"א : וזה שהשיב
רב מנשיא לבני בני בשבר
על הביאה ועל הבשות
בכרם ועל הפת ביום
כ"ל לאיסור לפי שאין
בני תורה . ס ה א
ה פ ו ת ר י ס כגון אלו
לכרסות לוח חספסיון
לעם הארץ אין אדם
רשאי לערות לוח לחיתור
אלא יחסיור מליקין

דבס"ט

ולישלח להו כר"ם . הא לא פריך לישלח להו כר' יאשיה דאמר
 איתו חייב עד שיזרע חסה ושעורה וחרגן במפולת
 יד דשחא הס לא שאלו כשוחא בזרמא מהו אלא היכא שעשה דקין
 איסור כללים ג' מינים כחאד ועוד שחא לא ס"ל כר' יאשיה ואצ"ע
 דק"ל כר' יאשיה בספ"ק דקדושין
 (ד' ל"ג) א"ל לא להריותו [לא] ק"ל
 כר' יאשיה ואמר נמי בצרכות פרק
 מי שמתו (ד' כ"ג) נהוג ענלמא
 כחלת סבי כר' חילעי ברחשית הגו
 כרבי יאשיה בכללים כר' יהודה בן
 בתירא בדברי תורה מיזו י"ל שלא
 היו סבורין כן דהא קאמר נמי נהוג
 כרבי יהודה בדברי תורה ואפ"ה
 פליגי עליה אמוראי מוצא בשמעתא
 דהתם וקאמר נמי כרבי חילעי
 ברחשית הגו דאמר איתו טבא אלא
 בארץ ואפ"ה אמרינן בחולין בשילהי
 פ' הורוע (ד' קל"ג) אמר רב
 חסדא האי עבדא דלא מפרש
 מתנתא ליהו בשמעתא דה' אלא
 ישראל ואמר נמי דרבא קמי חטמא
 ואפ"ה רב נחמן גופיה דאמר נהוג
 ענלמא כחלת סבי אמר התם דקניס
 גלימא ואפ"ה נהי דלא ס"ל כר' יאשיה
 מ"מ לישלח להו כרבי יאשיה דכל
 המיקל בארץ הלכה כמותו בחול' ו"ל
 דלא שייך למימר הכי אלא במין של
 איסור דהמיתרו חושבו מין היתר
 בארץ הלכה כמותו בחול' אבל בדבר
 שאיתו מלי אלא בדריעה חסה ושעורה
 וחרגן במפולת יד כהא לא אמר
 הלכה כמותו בחול' מ"ר :

רב עמרם חסידא מגדיל ענל
 רב משרשיא יחיב ליה פרוטה
 לגכרי כו' קשיא לי אחאי הא אמרינן
 לעיל דהלכה כר"ם דמיקל בחול' ולר"ד
 לומר דבמקומם לא היו בני תורה :
וריתן ליה לתינוק ישראל . אומר
 רבי שקבלה הוא בידית
 סזה המקשה רב אחא בר יעקב והייט
 הא דאמר בעירובין בשילהי כלל
 מערבין (ד' מ' וס') גבי ברכת זמן
 על הטם ביוה"כ דמפרש התם דלא
 אפשר דהיכי ליעביד כו' ליתביה
 לתינוק לית הלכתא כרז אחא בר
 יעקב דילמא אחי למיסרך ולא מליט
 במקום אחר דאית ליה לרב אחא האי
 סבירא ו"מ דהוא ההוא דפ' בתרא
 דגדה (ד' סז) דאתקין ביממא דתמניא
 משום גנבי ולא חיישין לסרך בזה
 במקום נורך ולא נהירא דמאי שגא
 דנקוט טפי רב אחא בר יעקב מכל
 שחר אמוראי דהתם ועל ההיא דהתם
 אומר ר"ם שמואל ליתן לתינוק לשתות
 כוס של ברכה כי מיקלע מילה ביוה"כ
 ולא חיישין דילמא אחי למיסרך כיון
 שאין זה מנהג [בבבב] ולא דמי לטם
 דיוה"כ דאי הו' יחייב ליה אחי למיסרך
 אף כשהיה גדול כיון שעשו מנהג
 לשתות בכל שנה וסנה ביוה"כ :

הלכה ברורה. בטעמים שלא יאכל זה מחלוקת: ג' ענינים. בשמך
 ישטורו במחיר יורו ונבזיהו בכסף יקסמו: ג' פורעניות. שדה
 תחרש עיין תהיה ולבמות יער: ויפליין כנסתלה. ואחר כך יקרא
 לב עיר האדק לשרות בה שכינה: א' במלי יחירי. ישראל מתייהרים
 בצללות ובמלבושי יסירות כפרשים תורה אור
 הללו: במלי אמונשי. יבטלו מסיחסי
 ומדיחסי המשיחסי אוחטו: פניך .
 הם גסי הרוח שמגדלין ענמן לשון
 ישנה מאל (איוז ה) ואח"כ ואסירה
 כל בדילין אלו אוחס המבדילים
 שוגאי ישראל מן הקצ"ה בשקריהם
 ובפחיתותם: במלי דייני. רשעים ידויני.
 מישראל שמטין דין: במלי מעל ישראל:
 גזירפטי. טנשי שומרי עובדי טובים:
 שנעשו מקל לחונשים. לשמשיהן
 טמני יד וכווין להן לחוק לומר
 לא אהיה שליח ואומין את פלוגי לב"ד
 אם לא תרצה שגר ואחר פסק דין
 לא ארדת ליכנס למשכט: שפט
 מושלים. מקל אגרושין של מושלים
 הייט דייניט רשעים שח"ח
 שבמשפחותם להם למקל ולגרוף שכל
 ידיהם היו מעמידין אותן ומחפין
 עליהם וטושין סניגורן לדבריהם:
 לדייני בור. שבהפחת אותן ס"ח
 מעמידין דייני בור לחון את כל הכא
 והרבה דייני שאין נמלטים בהן ומטין
 אותן: כפיכס נגואל דסם אלו
 דדיינין . שפיהן פשוטין לקבל שוחד
 ומטין את הדין וטושין ממון מן
 העבילים שלא דקין וטהט לשכנגדו
 והרי הוא כטעל נשמתו: סופרי
 דדיינין . שמתפין שטרות של רמיה:
 פורכי דדיינין . מלמדן את בעלי
 דין לטשין פטו . מכלל דעד השתא
 לא : וזה למשן המשפט . שכנגד הלכ
 שהיה גדול ממנו וקודם למשה נבליט
 שכינה על אהרן כדכתיב (שמואל א' ב)
 העלה נבליטו אל בית אביך ונאמרה
 לו נבואה של מלכים הבהרה
 (פסוקא) כ' עד וימרו בי ואפ"ס לא
 נתקנא בו בזאת בני נשכר . שם
 מקום כילה מסו . לנעוטה בשבת:
 כשוחא . הימלון שגדל על ההא מהו
 ככרמא ירק הוא וכללים ככרם או
 חילן הוא ואינו כללים ככרם: ולישלח
 לסוגר היתר בזה כדדמי בר יוחנא.
 כך עליה חוט או משיחה: ומשני
 לפי שאין בני תורה . ומקולי טפי:
 עירבובא . כללים: וקילי . בצרכות
 בפרק כולד גבי ערלה וה"ל לכללים
 שאף היא מזה התלויה בארץ ואינה
 טהגת מן התורה אלא בארץ:
 יחי פרוטה לתינוק נכרי . קסברס
 בחון לארץ שרי ומיהו כל כמה
 דאפשר משני שלא ילמדו להקל:
 ולא

ההוא
הוא
הוא

ההוא
הוא
הוא

ההוא
הוא
הוא